

Nem tudom, hogy a Holdon vannak-e még emberek. Habozok is, hogy felkeressem-e. Bár tudom, hogy a Holdon a sok nevetéstől súlytalan lesz az ember, és hogy van ott egy Luna-park, ahol a direktórisz Norma Jean, aki szereti a fiatal fiúkat. Mégis tétovázok. Valahányszor csak arra gondolok, hogy elszakadjak a Földtől, mintha a zsigereimben összerándulna valami. Mintha egy kis kataklizma zajlana le bennem: az összetartozás látszatát feladó rétegek elcsúsznak egymáson. Nem tudom, hogy az az egynemű tenyészet, amelyben kicsíráztam, megtalálható-e a Holdon is.

(A Holdról I.)

Szeged

Jónás Csaba

A távcső lencsében a Holdat festő hamurózsák fodrai, a kecsesen kígyózó füstcsíkok: a súlytalanságot választott úrhajósok áruló nyomai: a cigarettáról nem tudtak leszokni. És az amatőr csillagbúvár, aki egy életen át igyekezett megfejteni a Hold kalligráfiáinak üzenetét, utoljára ennyit jegyez titkos naplójába: „Az úrhajók a világegyetemet legjobban veszélyeztető teremtmények, mivel űrt fogyasztanak, és összeborzolták a Szeráfok frizuráját.”

(Doppelgängerok és a „hit lovagja”)

Szeged

Jónás Csaba

Álomsétám után első utam a tükörhöz vezetett. A látvány földöntúli szépsége engem is elvakít.

Az emberek közé, az utcára csak álöltözetben, arcomat eltakarva merészkedek. Megtanultam, hogy ami rám nézve veszélyes, az másoknak halálos. Ragyogó szemem azonban – melyet kénytelen vagyok szabadon hagyni – így is kínzó vágyakat ébreszt néhány ártatlan hajadonban. A szerencsétlen teremtések az erősebb lét közelétől megszedülve féltájtalan hullanak a kétségbeesetten csilingelő villamos elé.

* * *

Egyre nehezebb felelősséget vállalnom magamért; földi pályám végéhez közelít. Hív a régi életem. De tudom, hogy a múltat megszőpítő boldog súlytalanság a távolságnak köszönhető. S ha életem egykori színterén testi valómban megjelenék, az emlékezés árnyvilága egycsapásra szertefoszlaná. És mit kezdenék az új életemmel? Mégha onnan is folytatódna minden, ahol annak idején megszakadt, a viszontlátás örömeit megkeserítené a szívemhez nőtt földi apróságok elvesztése.

* * *

Tudom azt is, hogy honvágytól gyötört társaim, a szerencsétlenül járt úrhajósok már alig várnak. Álmaimban egyre többször látom őket. Egy árnyékszerűen szomorú fennsíkon összekapaszkodva táncolnak, lépéseik a súlytalanságtól furcsának és bizonytalanoknak tűnnek, hosszú ősz hajuk és deres szakálluk szeszélyesen lebeg, valamit énekelnek, de a hangjukat nem hallom. Ilyenkor fáradtan, büntudattól gyöttrődve ébrednek.

(A Doppelgänger)

Szeged

Jónás Csaba

*Szépséges táj a holdbéli: itt is, ott is fémesen
csillogó homok, a szívnek kedves kráterek, láva-
szerű fűcsomók, mint egy végtelen golfpálya.
Sokban humanizált terep: a remegő levegőben
tevék szökdécselnek, mint az emberiségnek hajda-
nán jó nagyot lépett Armstrong, és váltakozó
hangsúllyal röhögnek a domborzat könnyen lelep-
lezhető trükkjein.*

(A Holdról II.)

Szeged

Jónás Csaba